

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1553/2025
08.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Николић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва „Лола“ фабрика отковака, д.о.о. Београд - Лешак, чији је пуномоћник Стефан Ружић, адвокат из ..., ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3762/24 од 06.02.2025. године, у седници одржаној 08.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3762/24 од 06.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 215/24 од 10.10.2024. године ставом првим изреке, обавезан је тужени да за тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, за период од јануара 2011. године закључно са мајем 2022. године, на месечне основице ближе наведене у том ставу изреке, по стопама које ће важити на дан уплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 154.025,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3762/24 од 06.02.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 215/24 од 10.10.2024. године у ставу првом изреке, за уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање за месец новембар 2013. године на износ од 40.143,00 динара и за месец фебруар 2018. године на износ од 40.130,00 динара, а жалба туженог у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у преосталом делу става првог и ставу другом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период од јануара 2011. године закључно са крајем 2022. године на месечне основице ближе означене у том ставу изреке, а по стопи и основама које важе на дан уплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, док се од досуђених основица месечних износа до тражених износа основица досуђених првостепеном пресудом, тужбени захтев

тужиоца одбија као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 104.100,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, а део захтева за накнаду трошкова парничног поступка код досуђеног до износа од 154.025,00 динара, одбија се као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију побијајући преиначујући део пресуде, због погрешне примене материјалног права и са позивом на одредбу члана 404 ЗПП.

Обзиром да је првостепена пресуда преиначена од стране другостепеног суда, то су се стекли услови да се о ревизији одлучује у смислу члана 408. став 2. тачка 2. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен на одређено време од 25.11.1985. године на пословима Вештачењем је утврђено, а за спорни период, износ исплаћених зарада који прати и уплату доприноса за ПИО, изузев за месец новембар 2013. године и за фебруар 2018. године када није било података ни за уплату зараде. Налаз вештака је урађен у две варијанте. У првој варијанти сходно исплаћеним месечним износима за спорни период (висина уплате доприноса), а по другој варијанти висина је опредељена према најнижој месечној основици за обрачун обавезујућих социјалних доприноса у Републици Србији у износу од 40.148,00 динара за сваки месец спорног периода сходно подацима за обрачун објављеним у „Службеном гласнику РС“ на дан обрачуна вештачења.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је применом одредбе члана 60. став 4. Устава РС, члана 51. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање усвојио тужбени захтев тужиоца, при чему је прихватио другу варијанту налаза вештака.

Другостепени суд је прихватио правну аргументацију првостепеног суда у погледу основа потраживања и висине основице за уплату доприноса за месец новембар 2013. године и за фебруар 2018. године, а ово из разлога што за те месеце нема доказа о висини исплаћене зараде, па се доприноси у том периоду на основицу уплаћују на најнижу месечну основицу за уплату обавезујућих социјалних доприноса. У погледу преосталог дела, другостепени суд није прихватио основицу на коју треба да се изврше уплате доприноса, налазећи да доприноси могу бити уплаћени само на износ зараде која је тужиоцу исплаћена од датума на износу уговорене, а неисплаћене зараде, а ти износи су исказани у другој варијанти налаза вештака. Преиначио је пресуду првостепену пресуду у том делу и захтев од ниже основице до веће основице одбио. Сходно томе, донео је одлуку о трошковима поступка.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право.

Према члану 105. став 2. Закона о раду, прописано је да се под одгварајућом зарадом сматра зарада која садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, а које је послодавац дужан да обрачуна и уплати у корист запосленог надлежним фондовима. Према члану 13. Закона о доприносима и обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, бр. 84/2004... 44/21), било је прописано да основица доприноса за запослене и за послодавца је зарада, односно плата и накнада зараде. Према члану 53. став 3. назначеног Закона, прописано је да ако послодавац не исплати зараду до последњег дана у текућем месецу за претходни месец, дужан је да најкасније до тог рока обрачуна и уплати доприносе за претходни месец на најнижу месечну основицу доприноса из члана 37. тог Закона. Према члану 37. истог Закона, прописано је да „месечна основица доприноса не може бити нижа од најниже месечне основице доприноса“. Тужиоцу је за спорни период исплаћивана зарада, па је сходно ставу 2. члана 51. цитираног Закона, тужени као послодавац дужан да исплати доприносе сходно исплаћеним зарадама. Стога је правилно другостепени суд поступио када је преиначио првостепену пресуду у том делу, а при чему ће се уплата извршити по стопи која важи на дан уплате (основица + законска затезна камата).

Из напред назначених разлога, наводи из ревизије се не могу прихватити као носновани, нити исти могу довести до другачије одлука суда.

Правилна је и одлука суда о трошковима поступка.

На основу изнетог, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**